

Arrest

nr. 327 025 van 21 mei 2025
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: 1. X (RvV X)
2. X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DEKEMPE
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 26 december 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 3 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2025.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. DEKEMPE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoeker) en verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoekster), die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 17 december 2022 en verzoeken op 19 december 2022 een eerste keer om internationale bescherming. Op 29 juni 2023 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) deze verzoeken kennelijk ongegrond en wordt hen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Verzoekers dienen elk een beroep in tegen de beslissing die de commissaris-generaal ten aanzien van hen nam. In zijn arresten met nrs. 311 676 en 311 677 van 22 augustus 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beroepen.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, dienen verzoeker op 7 oktober 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Deze verzoeken worden op 13 december 2024 niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 16 december 2024 aangetekend worden verzonden aan verzoeker en verzoekster.

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, I. K., beweert over de Georgische nationaliteit te beschikken en bent afkomstig uit Tsinvali in Zuid-Ossetië.

U werd hier geboren, maar verhuisde als kind ten tijde van de oorlog in 2008 samen met uw gezin naar Tbilisi. Daar huwde u op 25/01/2019. U en uw echtgenote beschikten niet over de nodige financiële middelen om een eigen woning in Tbilisi te kopen waardoor jullie besloten om terug te verhuizen naar uw geboortehuis in Tsinvali op 1 januari 2021.

Het duurde niet lang vooraleer de mensen daar zich bewust werden van jullie aanwezigheid. Jullie konden op redelijk wat interesse rekenen gezien u twee oorlogsveteranen als nonkels heeft die betrokken waren bij de gebeurtenissen van 2008. De lokale bevolking vroeg u naar hun verblijfplaatsen, maar u beschikte niet over deze informatie en/of wilde dit niet geven waardoor ze erg boos werden. De bedreigingen dat u niet met rust gelaten zou worden, begonnen de laatste drie maanden voor uw vertrek, rond juli 2021. Op een bepaald moment vond u een Kalasjnikov terug op uw balkon dat daar was neergelegd door iemand anders. U wist dat u hiervoor in de gevangenis kon belanden als iemand het wapen vond, een zeer ongunstige situatie voor een Georgiër in Tsinvali, en plande onmiddellijk uw vertrek.

In oktober 2021 verliet u Tsinvali en vertrok u naar Nederland omdat u daar een kennis had. U werkte daar ongeveer een jaar in het zwart. Uw vrouw en kind bleven voorlopig in Tsinvali, financieel was het geen optie om op dat moment samen te vertrekken.

Iets meer dan een jaar later was uw gezin genoodzaakt om het land ook te verlaten wegens feiten van geweld en poging tot verkrachting.

*Uw vrouw A. B. (CGVS: xx/xxxxxx) en uw zoon V. K. kwamen naar België, jullie ontmoetten elkaar hier midden december en dienden samen een **eerste verzoek om internationale bescherming** op 19/12/2022. Ten tijde van uw eerste onderhoud woonde er niemand in uw ouderlijk huis in Tsinvali en ondervond uw familie in Kareli geen problemen.*

Ter staving van jullie eerste verzoek legden jullie de volgende documenten neer: een kopie van uw vluchtelingenkaart, een kopie van de vluchtelingenkaart van uw zoon, een kopie van een contract voor vrijwilligerswerk in België, een kopie van uw paspoort en een kopie van het paspoort van uw vrouw.

Op 29 juni 2023 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot kennelijke ongegrondheid genomen inzake uw eerste verzoek omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de door u en uw vrouw aangehaalde asielmotieven en omdat jullie niet aantoonden dat jullie je niet op de bescherming van Georgië konden beroepen. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd op 22 augustus 2024 verworpen.

*U verliet België niet en diende samen met uw vrouw op 3 december 2024 een **tweede verzoek om internationale bescherming** in. U herneemt uw eerdere asielmotieven, die volgens u nog altijd actueel zijn, en voegt daaraan toe dat uw vader ongeveer twee maanden voor het indienen van uw tweede verzoek is aangevallen omwille van uw problemen.*

Ter staving van jullie tweede verzoek legden jullie de volgende documenten neer: het contact verbod dat werd opgelegd aan de degene met wie jullie problemen hadden, een verslag van de ziekenhuisopname van A., een politieverslag van de aanval op A., een politieverslag van de aanval op uw vader, een verslag van de ziekenhuisopname van uw vader.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw huidige verzoek steunt op de motieven die u tijdens uw vorige verzoek uiteenzette. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot kennelijke ongegrondheid. Dit omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de problemen die u en uw vrouw aanhaalden en omdat u niet kon aantonen dat u niet op de bescherming van de Georgische autoriteiten zou kunnen rekenen. Het beroep dat u aantekende tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen. U diende geen cassatieberoep in binnen de wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat uw problemen nog altijd actueel zijn. De mensen met wie jullie problemen hadden zijn volgens u nog altijd op zoek naar u. Uw vader werd ongeveer twee maanden geleden door hen aangevallen (DVZ –verklaring volgend verzoek MAN d.d. 03/12/2024, punt 17). Met betrekking tot deze verklaringen, waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Uw vrouw legde verschillende documenten neer die jullie verhaal zouden bevestigen (DVZ-verklaring volgende verzoek VROUW, d.d. 03/12/2024, punt 17), meer precies een contactverbod, twee politieverlagen van incidenten die uw vrouw en uw vader meemaakten, en twee medische documenten van uw vrouw en vader. Er dient vooreerst gewezen te worden op enkele opmerkelijkheden ten aanzien van de documenten. Ten eerste moet worden opgemerkt dat zowel u als uw vrouw tijdens uw eerste verzoek verklaarden dat jullie niets hadden gedaan om jullie situatie aan te klagen. U zei dat u dacht dat het geen zin had om welke poging dan ook te ondernemen om uw situatie aan te klagen omdat de Georgische overheid geen gezag heeft in Tsinvali (Notities persoonlijk onderhoud xx/xxxxx d.d. 01/03/2023, hierna NPO man, p. 9). Uw vrouw verklaarde eveneens dat ze, nadat B. haar probeerde te verkrachten na uw vertrek uit Georgië, niet naar de politie ging omdat ze niets zouden kunnen doen (Notities persoonlijk onderhoud xx/xxxxx d.d. 01/03/2023, hierna NPO vrouw, p. 7). Dat jullie bij jullie tweede verzoek opeens wel bewijs kunnen voorleggen van een poging tot het verkrijgen van bescherming van de Georgische politie spreekt jullie eerdere verklaringen vanzelfsprekend tegen en komt de algemene geloofwaardigheid van uw relaas geenszins ten goede.

Ten tweede maken de documenten melding van een incident dat uw vrouw niet heeft vermeld tijdens haar onderhoud. Uw vrouw vertelde tijdens haar onderhoud dat B. gedurende de twee maanden voor haar vertrek vier of vijf keer bij haar langskwam in Tsinvali en haar tijdens het laatste bezoek aanviel, waarna ze direct naar uw peetoom ging en daarna zes dagen bij haar zus verbleef in Tbilisi (NPO vrouw, p. 6). Er waren volgens uw vrouw verder geen andere incidenten gebeurd die haar Georgië hadden doen verlaten (NPO vrouw, p. 7). Het contactverbod en het politieverlag dat u voorlegde (documenten 1 en 3 in de groene map van uw dossier) zijn echter opgemaakt naar aanleiding van een tweede incident, waarbij B. uw vrouw opzocht bij haar zus in Tbilisi. Uw vrouw raakte hierbij volgens de documenten ook gewond. Dat uw vrouw hier niets over zou vertellen, zelfs toen ze direct gevraagd werd of er nog andere incidenten waren gebeurd is minstens vreemd te noemen.

Zelfs indien de documenten aanleiding zouden geven om uw verklaarde problemen aan te nemen -quod non-, toonde u in het kader van uw eerste verzoek geenszins aan dat u zich niet tot de Georgische autoriteiten zou kunnen wenden voor hulp bij uw vermeende problemen. De nieuwe documenten die u neerlegde in het kader van onderhavig verzoek vermogen niet deze vaststelling te wijzigen, eerder integendeel. De documenten tonen aan dat jullie, of toch in ieder geval uw vrouw en uw vader, wel degelijk aanspraak konden maken op de hulp van de Georgische politie. Uit het politieverlag blijkt dat B. na het incident onmiddellijk werd gearresteerd en verhoord door de politie (zie document 3 in de groene map van uw dossier). Er werd hem een contactverbod opgelegd dat omgezet kon worden in een gevangenisstraf en de politie vertelde uw vrouw dat ze hen onmiddellijk moest informeren als er iets zou gebeuren. Uw vrouw verklaarde in het kader van jullie huidige verzoek dat de politie haar onvoldoende bescherming biedt (DVZ-verklaring volgende verzoek VROUW, d.d. 03/12/2024, punt 21). Hierbij dient opgemerkt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Met de bewering dat B. dus een contactverbod gekregen zou hebben maar dat uw vrouw dit onvoldoende vindt, tonen jullie geenszins aan dat de Georgische overheid jullie geen bescherming zou willen of kunnen bieden.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(..."

A. Feitenrelaas

U beweert over de Georgische nationaliteit te beschikken en bent afkomstig uit Mtscheta. Na uw huwelijk begin 2019 woonde u enkele jaren in Tbilisi tot u begin 2021 naar het ouderlijk huis van uw man verhuisde in Tsinvali.

Uw man verliet Tsinvali reeds eind 2021 wegens problemen met de lokale bevolking vanwege zijn nonkels die betrokken waren bij de oorlog van 2008, maar u en uw zoon gingen aanvankelijk niet met hem mee.

U zelf ervaarde nooit problemen, ook niet na het vertrek van uw man. Tot de laatste twee maanden voor uw vertrek twee douaniers gedurende deze periode zo'n 4 à 5 keer langs kwamen om naar I., uw man, en zijn ooms te zoeken. U gaf hen niet waarnaar ze op zoek waren waardoor ze enorm boos werden tijdens het laatste bezoek, op 9 december 2022. De ene verscheurde u kledij, hij wilde u verkrachten. U schreeuwde in

bijzijn van uw kind. Daarop spoorde de andere hem aan om te vertrekken, het was het niet waard en ze zouden nog een keer terugkomen.

Die nacht verbleef u in het huis van I. zijn peter. De volgende ochtend hielp hij u met het kopen van de vliegtickets. Op 10 december 2022 verliet u Tsinvali en vertrok u naar uw zus in Tbilisi. Na een kleine week bij haar te verblijven, kwam u samen met uw zoon V. K. naar België waar u toekwam op 16 december 2022 en waar u samen met uw man I. K. (CGVS: xx/xxxxx) een **eerste verzoek tot internationale bescherming** (VIB) indiende op 19 december 2022.

Ter staving van jullie eerste verzoek legden jullie de volgende documenten neer: een kopie van uw vluchtelingenkaart, een kopie van de vluchtelingenkaart van uw zoon, een kopie van een contract voor vrijwilligerswerk in België, een kopie van uw paspoort en een kopie van het paspoort van uw vrouw.

Op 29 juni 2023 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot kennelijke ongegrondheid genomen inzake uw eerste verzoek omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de door u en uw man aangehaalde asielmotieven en omdat jullie niet aantoonden dat jullie je niet op de bescherming van Georgië konden beroepen. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd op 22 augustus 2024 verworpen.

U verliet België niet en diende samen met uw man op 3 december 2024 een **tweede verzoek om internationale bescherming** in. U herneemt uw eerdere asielmotieven en voegt daaraan toe dat uw schoonvader afgelopen zomer is aangevallen door de mensen waarmee jullie problemen hadden.

Ter staving van jullie tweede verzoek legden jullie de volgende documenten neer: het contact verbod dat opgelegd aan de degene met wie jullie problemen hadden, een verslag van uw ziekenhuisopname, een politieverlag van de aanval op u, een politieverlag van de aanval op uw schoonvader, een verslag van de ziekenhuisopname van uw schoonvader.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er dient vastgesteld te worden dat u zich op dezelfde asielmotieven beroept als uw man (I. K., CGVS xx/xxxxx, OV xxxxxxx). Aangezien in het kader van het verzoek van uw man een beslissing tot niet-ontvankelijkheid wordt genomen, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden dat u nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De vaststellingen die tot de beslissing tot niet-ontvankelijkheid hebben geleid voor uw man werden uiteengezet in zijn beslissing. De beslissing van I. K. (CGVS xx/xxxxx, OV xxxxxxx) luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 330 329, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 330 305. Verzoekers beroepen zich op identiek dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op identiek dezelfde motieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker *quasi* integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In wat zich aandient als een identiek enig middel, beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6/2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

In een eerste middelonderdeel lijken verzoekers te suggereren dat er in hun hoofde nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk vergroten opdat zij in aanmerking zouden komen voor de vluchtelingenstatus. In deze betogen verzoekers dat zij in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken ter staving van hun verklaringen nieuwe bewijselementen voorleggen, zijnde het contactverbod voor de persoon waarmee zij problemen hebben in Georgië, een verslag van de ziekenhuisopname van verzoekster in Georgië, een politieverslag van de aanval op verzoekster, een politieverslag van de aanval op de vader van verzoeker en een verslag van de ziekenhuisopname van de vader van verzoeker. Zij menen dat zij wel degelijk bewijs voorleggen van hun relaas en van het bestaan van nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning van de vluchtelingenstatus (of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus) in aanmerking komen en dat deze documenten minstens een begin van bewijs vormen van de nieuwe elementen, dat wordt aangevuld met gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende (vermoedens van hun) verklaringen. In deze verwijzen zij naar artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en benadrukken zij dat zij een oprechte inspanning hebben geleverd om hun huidige beschermingsverzoeken te staven met stukken, dat zij alle relevante elementen, waarover zij op heden beschikken, hebben voorgelegd, dat hun verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn en niet in strijd zijn met de informatie die gekend en relevant is voor hun verzoeken, dat zij hun beschermingsverzoeken zo spoedig mogelijk hebben ingediend desondanks de moeilijkheden die zij ondergingen en dat is komen vast te staan dat zij in grote lijnen als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Verzoekers opperen vervolgens dat de commissaris-generaal dit gegeven niet kan weg motiveren door eenvoudigweg te stellen dat dit volledig voortvloeit uit hun eerste beschermingsverzoeken die definitief werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Verzoeker betoogt in het door hem ingediende verzoekschrift dat het feit dat zijn vader

recent nog werd aangevallen naar aanleiding van hun problemen dit aantoonst en dat hun vrees aldus nog steeds actueel en reëel is. Daarnaast hekelen verzoekers dat de commissaris-generaal van mening is dat de in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken neergelegde documenten de kans op erkenning niet aanzienlijk groter maken. Zij benadrukken dat het waarlijk heel moeilijk was om deze bewijsstukken binnen een korte termijn vanuit Georgië te laten verzenden, maar dat dit niettemin gelukt is en zij dit hebben voorgelegd bij de commissaris-generaal. De bewijswaarde van deze stukken wordt aldaar, aldus verzoekers, gewoonweg in twijfel getrokken zonder dat wordt bewezen dat deze documenten vals zijn. Zij voegen hieraan toe dat de commissaris-generaal minstens niet hard maakt dat er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat aan deze bewijsstukken geen bewijswaarde of geloofwaardigheid kan worden gehecht. Zij besluiten dat deze stukken als dusdanig in principe niet te verlooehen zijn en gelden tot bewijs van het tegendeel en dat deze minstens voldoende bewijswaarde en overtuigingskracht bezitten. Volgens verzoekers passen deze documenten perfect in hun relaas dat ondersteund wordt met de nieuwe elementen. Te dezen onderstrepen zij dat er al tijdens hun eerste interview werd aangehaald dat verzoekster werd lastiggevalen en zelfs een poging tot verkrachting heeft moeten ondergaan, wat de reden was om Georgië te ontvluchten en verzoeker achterna te gaan. Ook benadrukken zij dat zij documenten voorleggen die aantonen dat verzoekers vader werd aangevallen, naar het ziekenhuis moest gaan en hiertoe klacht indiende bij de politie. Waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat zij wel op de hulp van de overheid kunnen rekenen aangezien de persoon die verzoekster lastigviel een contactverbod kreeg, stellen verzoekers dat er niets meer is kunnen gebeuren en deze niet in de gevangenis is geplaatst, louter omdat verzoeker, en later verzoekster, het land hebben verlaten en dat op heden wel de vader van verzoeker nog wordt lastiggevalen. Waar de commissaris-generaal stelt dat de overheid bescherming dient te bieden die daadwerkelijk is, doch niet absoluut, stellen verzoekers dat dient vastgesteld te worden dat het duidelijk is dat zij en hun familie niet veilig zijn en er toch geen extra veiligheidsmaatregelen worden genomen, waardoor verzoekers vader is kunnen aangevallen worden. In deze voegen zij nog toe dat zij immers Georgiërs blijven in een gebied dat volledig onder de Russische macht valt sinds de oorlog in 2008, hetgeen hun situatie extreem moeilijk maakt zeker nu iedereen weet wie zij zijn. Zij besluiten dat zij aldus met de nodige documenten hebben aangetoond dat verzoekster werd lastiggevalen in Georgië en dat verzoekers vader, die zich nog in Georgië bevindt, tot op heden slachtoffer is van hun problemen. Volgens hen is hun vrees voor vervolging reëel en reeds gemanifesteerd, waardoor artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

In een tweede middelonderdeel lijken verzoekers te suggereren dat er in hun hoofde nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk vergroten opdat zij in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. In deze wijzen verzoekers vooreerst op het gestelde in het vorige middelonderdeel. Daarnaast gaan verzoekers in op de veiligheidssituatie in Georgië die zeer problematisch is. Te dezen verduidelijken zij dat verzoeker afkomstig is uit Zuid-Ossetië, hetgeen politiek gezien een zeer moeilijk gebied is en sinds de oorlog in 2008 onder de Russische macht is terechtgekomen. Zij stellen dat het voor Georgiërs uitermate moeilijk is aldaar te leven, maar dat het voor velen geen oplossing is om te verhuizen naar een deel van het land dat niet bezet wordt door Rusland aangezien dit economisch gezien zeer moeilijk is. In deze verwijzen zij naar een internetartikel. Verder opperen verzoekers dat het niet alleen onmogelijk is om terug te keren naar het geboortedorp van verzoeker, doch ook om naar eender waar in Georgië, daar zij immers vervolgd zullen worden ongeacht waar zij zich bevinden, gelet op de recente aanval op verzoekers vader. Verzoekers vervolgen dat, los van hun persoonlijk relaas, de algemene veiligheidssituatie in Georgië bijzonder problematisch is in het licht van de recente evoluties aldaar zoals blijkt uit verslaggeving van erkende internationale en niet-gouvernementele organisaties. Volgens hen is de algemene veiligheidssituatie in Georgië van een zeer zorgwekkend en bedreigend niveau. Zij besluiten dat een terugkeer naar hun land van herkomst zal leiden tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad in hoofddorde om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog geen bijkomende stukken bij de voorliggende verzoekschriften.

3.2.2. Op 1 april 2025 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad voor beide zaken een identieke aanvullende nota over waarbij een werkende weblink wordt opgenomen naar de COI Focus "*Georgië: Algemene situatie*" van 12 februari 2025.

3.3. Beoordeling van de beroepen

3.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Verzoekers betwisten de bestreden beslissingen in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in hun hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.3.5. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 13 december 2024, getiteld *“niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”*, waarbij hun huidige, tweede, verzoeken om

internationale bescherming niet-ontvankelijk worden verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen zijn genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH/Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande, stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure, maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY/ Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.3.7. Verzoekers blijven in het kader van hun huidige verzoeken om internationale bescherming vasthouden aan hun problemen van tijdens hun eerste beschermingsverzoeken, meer bepaald de problemen die zij kregen met de mensen uit hun dorp in Zuid-Ossetië nadat zij vanuit Tbilisi (terug) naar daar verhuisden, onder meer omdat verzoeker twee oorlogsveteranen als nonkels heeft die betrokken waren bij de gebeurtenissen in 2008.

In deze hernemen verzoekers hun eerdere asielmotieven, verklaren zij dat deze nog steeds actueel zijn en voegen zij hieraan toe dat verzoekers vader ongeveer twee maanden voor het indienen van hun huidige beschermingsverzoeken is aangevallen omwille van hun problemen.

Ter staving van hun huidige beschermingsverzoeken legden verzoekers volgende documenten voor tijdens de administratieve procedure: het contactverbod dat werd opgelegd aan degene met wie zij problemen hadden, een verslag van verzoeksters ziekenhuisopname, een politieverlag van de aanval op verzoekster, een politieverlag van de aanval op verzoekers vader en een verslag van de ziekenhuisopname van verzoekers vader.

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

3.3.8. In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat de volgende, tweede, verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk moeten worden verklaard omdat verzoekers geen nieuwe elementen of feiten aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komen en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Uit de lezing van de verzoekschriften blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van hun vrees en eerder afgelegde verklaringen, het volharden in het beschikken over nieuwe elementen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

3.3.9. In de mate dat de huidige verzoeken om internationale bescherming van verzoekers steunen op de motieven die zij naar aanleiding van hun vorige verzoeken hebben uiteengezet, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal, in het kader van verzoekers' eerste verzoeken om internationale bescherming, op 29 juni 2023 besloot tot de kennelijke ongegrondheid van deze verzoeken en dat hen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan het door hen gezamenlijk voorgehouden relaas, omdat – zelfs indien deze problemen geloofwaardig zijn – kan aangenomen worden dat zij zich zonder problemen in Tbilisi zouden kunnen vestigen en omdat zij niet aannemelijk maakten dat zij zich hiervoor niet zouden kunnen beroepen op de in Georgië aanwezige autoriteiten. Verder dient te worden herhaald dat de Raad bij arresten met nrs. 311 676 en 311 677 van 22 augustus 2024 deze beslissingen en beoordeling – met uitzondering van de vaststelling dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij zich niet kunnen beroepen op de bescherming door de Georgische autoriteiten, hetgeen de Raad irrelevant achtte – bevestigd heeft. Hiertegen tekenden verzoekers geen cassatieberoep aan. Derhalve genieten deze arresten, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen en beoordeling, te dezen kracht en gezag van gewijsde.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "*nieuw*" zijn in de zin dat zij "*de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt*", m.a.w. of ze van die aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad herinnert er voorts aan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen

met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Met betrekking tot de verklaringen die verzoekers tijdens de administratieve procedure van de huidige beschermingsverzoeken aflegden, meer bepaald dat hun problemen nog steeds actueel zijn en dat verzoekers vader ongeveer twee maanden voor het indienen van hun huidige beschermingsverzoeken is aangevallen omwille van hun problemen, merkt de Raad op dat verzoekers louter volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en verklaringen afleggen die voortvloeien uit het asielrelaas dat zij in het kader van hun eerste beschermingsverzoeken hebben uiteengezet. In deze dient te worden herhaald dat de commissaris-generaal deze beschermingsverzoeken afwees hoofdzakelijk wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen, hetgeen werd bevestigd door de Raad in zijn arresten met nrs. 311 676 en 311 677 van 22 augustus 2024. Het gegeven dat verzoekers naar aanleiding van hun huidige beschermingsverzoeken louter bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. In de verzoekschriften komen verzoekers niet verder dan het herhalen van deze verklaringen en het zonder meer bekritisseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen geenszins ernstig is.

Voorts legden verzoekers in het kader van de administratieve procedure van hun huidige beschermingsverzoeken enkele documenten neer waarmee zij de problemen die zij zowel in het kader van hun eerste verzoeken om internationale bescherming als in hun huidige verzoeken aanhaalden willen aantonen. Wat betreft de door verzoekers in het kader van hun huidige verzoeken voorgelegde stukken, wordt niet betwist dat het hier om nieuwe elementen gaat, met name elementen die niet werden onderzocht in het kader van het op de vorige beschermingsverzoeken genomen besluit en waarop dat besluit niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). Evenwel blijkt niet dat deze stukken de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen. In de bestreden beslissingen wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Er dient vooreerst gewezen te worden op enkele opmerkelijkheden ten aanzien van de documenten. Ten eerste moet worden opgemerkt dat zowel u als uw vrouw tijdens uw eerste verzoek verklaarden dat jullie niets hadden gedaan om jullie situatie aan te klagen. U zei dat u dacht dat het geen zin had om welke poging dan ook te ondernemen om uw situatie aan te klagen omdat de Georgische overheid geen gezag heeft in Tsinvali (Notities persoonlijk onderhoud xx/xxxxx d.d. 01/03/2023, hierna NPO man, p. 9). Uw vrouw verklaarde eveneens dat ze, nadat B. haar probeerde te verkrachten na uw vertrek uit Georgië, niet naar de politie ging omdat ze niets zouden kunnen doen (Notities persoonlijk onderhoud xx/xxxxx d.d. 01/03/2023, hierna NPO vrouw, p. 7). Dat jullie bij jullie tweede verzoek opeens wel bewijs kunnen voorleggen van een poging tot het verkrijgen van bescherming van de Georgische politie spreekt jullie eerdere verklaringen vanzelfsprekend tegen en komt de algemene geloofwaardigheid van uw relaas geenszins ten goede.

Ten tweede maken de documenten melding van een incident dat uw vrouw niet heeft vermeld tijdens haar onderhoud. Uw vrouw vertelde tijdens haar onderhoud dat B. gedurende de twee maanden voor haar vertrek vier of vijf keer bij haar langskwam in Tsinvali en haar tijdens het laatste bezoek aanviel, waarna ze direct naar uw peetoom ging en daarna zes dagen bij haar zus verbleef in Tbilisi (NPO vrouw, p. 6). Er waren volgens uw vrouw verder geen andere incidenten gebeurd die haar Georgië hadden doen verlaten (NPO vrouw, p. 7). Het contactverbod en het politieverslag dat u voorlegde (documenten 1 en 3 in de groene map van uw dossier) zijn echter opgemaakt naar aanleiding van een tweede incident, waarbij B. uw vrouw opzocht bij haar zus in Tbilisi. Uw vrouw raakte hierbij volgens de documenten ook gewond. Dat uw vrouw hier niets over zou vertellen, zelfs toen ze direct gevraagd werd of er nog andere incidenten waren gebeurd is minstens vreemd te noemen.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken voor te houden, deze documenten niet zonder meer terzijde heeft geschoven en dat deze heeft uiteengezet waarom deze documenten geen nieuwe elementen of feiten aanbrengen die de kans aanzienlijk vergroten dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen.

De Raad voegt hieraan toe dat het verslag van de ziekenhuisopname van verzoekster ook betrekking lijkt te hebben op het niet eerder vermeld incident, gelet op de datering van het document en de documenten van de politie en gelet op de verklaringen die verzoekers tijdens hun persoonlijke onderhouds bij het

commissariaat-generaal in het kader van hun eerste beschermingsverzoeken aflegden. Gezien de vaststelling dat dit incident niet werd aangehaald tijdens hun eerste beschermingsverzoeken, kan ook aan dit document geen bewijswaarde worden gehecht. Wat betreft de documenten over de aanval op verzoekers vader, merkt de Raad op dat het verslag van zijn ziekenhuisopname enkel een bewijs vormt dat verzoekers vader op 19 augustus 2024 werd opgenomen in het ziekenhuis met lichamelijke verwondingen en klachten van duizeligheid en overgeven. Het verslag van de politiek spreekt wel van een aanval op verzoekers vader op 18 augustus en linkt deze aanval aan de problemen van verzoekers. Dit document werd echter louter opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekers vader.

Waar verzoekers in de verzoekschriften hekelen dat de commissaris-generaal geen authenticiteitsonderzoek betreffende deze documenten heeft gevoerd, merkt de Raad vooreerst op dat met de door verzoekers neergelegde documenten wel degelijk rekening werd gehouden in de bestreden beslissingen. In de mate verzoekers voorhouden dat de commissaris-generaal heeft nagelaten een individueel authenticiteitsonderzoek in te stellen voor wat betreft de neergelegde stukken, gaan zij er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. Het behoort evenwel tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad, die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)). De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen dus ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Verder betogen verzoekers in de verzoekschriften dat deze documenten volledig in lijn liggen met hun verklaringen. Te dezen onderstreept de Raad dat de documenten inzake de aanval op verzoekster allesbehalve overeenstemmen met de verklaringen die verzoekers tijdens hun eerste verzoeken om internationale bescherming aflegden, zoals terdege blijkt uit het voormelde. Wat betreft de documenten inzake de aanval op verzoekers vader, kan verwezen worden naar het voormelde en benadrukt de Raad dat deze slechts bewijs vormen van bijkomende verklaringen die in het verlengde liggen van verklaringen die naar aanleiding van hun eerste (en huidige) beschermingsverzoeken als ongeloofwaardig zijn bevonden. Dat het heel moeilijk zou zijn geweest om deze documenten te verkrijgen, maar dat zij desalniettemin inspanningen zouden hebben geleverd om deze te bekomen is een overweging die – zelfs indien dit kan worden aangenomen – niet van aard is afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen die wel degelijk afbreuk doen aan de bewijswaarde van deze documenten.

Bovendien stelt de Raad in ondergeschikte orde vast dat de door verzoekers in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken afgelegde verklaringen en neergelegde documenten geen afbreuk doen aan het feit dat, indien de door verzoekers aangehaalde problemen geloofwaardig zijn - *quod non* -, van hen kan verwacht worden dat zij zich (opnieuw) in Tbilisi zouden vestigen. De aanval op verzoekers vader in Kareli op 18 augustus 2024 en het tweede incident op verzoekster in Tbilisi op 11 december 2022 (administratief dossier verzoekster, map documenten), indien aangenomen, relativeert in zekere zin de beoordeling naar aanleiding van hun eerste beschermingsverzoeken dat in ondergeschikte orde kan verwacht worden dat zij zich (terug) in Tbilisi vestigen, alwaar hun belagers niet voor problemen zorgden. Desalniettemin blijkt uit de elementen van de dossiers dat kan aangenomen worden dat verzoekers in Tbilisi, en bij uitbreiding het Georgische grondgebied dat onder controle is van de Georgische autoriteiten, beroep kunnen doen op de Georgische autoriteiten inzake hun vermeende problemen. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissingen in dit verband met recht als volgt:

“De nieuwe documenten die u neerlegde in het kader van onderhavig verzoek vermogen niet deze vaststelling te wijzigen, eerder integendeel. De documenten tonen aan dat jullie, of toch in ieder geval uw vrouw en uw vader, wel degelijk aanspraak konden maken op de hulp van de Georgische politie. Uit het politieverslag blijkt dat B. na het incident onmiddellijk werd gearresteerd en verhoord door de politie (zie document 3 in de groene map van uw dossier). Er werd hem een contactverbod opgelegd dat omgezet kon worden in een gevangenisstraf en de politie vertelde uw vrouw dat ze hen onmiddellijk moest informeren als er iets zou gebeuren. Uw vrouw verklaarde in het kader van jullie huidige verzoek dat de politie haar onvoldoende bescherming biedt (DVZ-verklaring volgende verzoek VROUW, d.d. 03/12/2024, punt 21). Hierbij dient opgemerkt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Met de bewering dat B. dus een contactverbod gekregen zou hebben maar dat uw vrouw dit onvoldoende vindt, tonen jullie geenszins aan dat de Georgische overheid jullie geen bescherming zou willen of kunnen bieden.”

In de verzoekschriften betogen verzoekers dat zij immers Georgiërs blijven in een gebied dat volledig onder de Russische macht valt sinds de oorlog in 2008, hetgeen hun situatie extreem moeilijk maakt zeker nu iedereen weet wie zij zijn. In deze verduidelijkt de Raad dat in het voormelde geenszins wordt gesteld dat zij

zouden kunnen terugkeren naar Zuid-Ossetië en zich aldaar zouden beroepen op de autoriteiten, doch wel dat zij zouden kunnen terugkeren naar Tbilisi (of elders op het door Georgië gecontroleerde grondgebied van het land) en dat zij zich aldaar kunnen beroepen op de bescherming van de Georgische autoriteiten. Waar in de verzoekschriften wordt gesteld dat er niets meer is kunnen gebeuren omdat zij zelf het land hebben verlaten en dat er wel iets gebeurde met verzoekers vader, en dat zij wel degelijk niet veilig zijn en er toch geen bijkomende veiligheidsmaatregelen worden genomen, benadrukt de Raad dat uit de door verzoekers tijdens de administratieve fase van hun huidige beschermingsverzoeken neergelegde stukken en afgelegde verklaringen blijkt dat verzoekster slechts beroep deed op de Georgische autoriteiten na een tweede incident op 11 december 2023 en verzoekers vader dit deed na de aanval op hem op 18 augustus 2024. De autoriteiten van een land kunnen echter slechts optreden wanneer zij op de hoogte worden gebracht van bepaalde problemen. Uit voormelde documenten blijkt dat de Georgische autoriteiten, nadat zij op de hoogte werden gebracht en indien hieraan geloof zou worden gehecht, wel degelijk bereid waren om gehoor te geven aan deze klachten. Verzoekers' bewering, dat er niets meer is gebeurd omdat zij het land hebben verlaten, is een louter blote bewering. Dit kan evenzeer te wijten zijn aan het optreden van de Georgische autoriteiten. In deze kan worden opgemerkt dat verzoekers tijdens de beroepsprocedure geen melding maakten van het gegeven als zou verzoekers vader (of iemand anders van hun familie) nog problemen hebben gehad nadat hij klacht neerlegde bij de politie. Hij bleef aldus in Georgië en ondervond geen problemen meer nadat hij de autoriteiten contacteerde.

De Raad voegt hieraan toe dat de door de verwerende partij bij haar aanvullende nota van 1 april 2025 gevoegde COI Focus "*Georgië: Algemene situatie*" van 12 februari 2025 lijkt te bevestigen dat verzoekers op het door Georgië gecontroleerde grondgebied zullen kunnen rekenen op de bescherming van de Georgische autoriteiten. Verzoekers brengen in de verzoekschriften in ieder geval niets bij dat hier anders over doet oordelen.

3.3.10. Bovendien verwijzen verzoekers in de verzoekschriften naar de recente veiligheidssituatie in Zuid-Ossetië – vanwaar verzoeker afkomstig is en alwaar verzoekers voornamelijk woonachtig waren tot voor hun vertrek – in het bijzonder en in Georgië in het algemeen die problematisch zou zijn, als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter zouden kunnen maken om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij voegen hieraan toe dat zij zich niet elders in Georgië kunnen vestigen omdat zij overal in het land geconfronteerd zullen worden en stellen dat het voor mensen in Zuid-Ossetië zeer moeilijk is om zich elders in Georgië te vestigen omdat dit economisch gezien heel moeilijk is. De Raad stelt vast dat verzoekers geen informatie bijbrengen inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Ossetië, noch van de situatie in Georgië in het algemeen. Waar verzoekers in deze verwijzen naar hun relaas, herhaalt de Raad dat in het kader van hun vorige (en huidige) beschermingsverzoeken omwille van verschillende redenen wordt geoordeeld dat dit relaas geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming. Bovendien maken zij met hun bewering, dat het voor sommige Georgiërs in Zuid-Ossetië onmogelijk is om zich elders in Georgië te vestigen omwille van economische redenen, geenszins *in concreto* aannemelijk dat dit voor hen het geval is en dat zij (financieel) niet in de mogelijkheid zijn om zich elders in Georgië te vestigen. In deze kan gewezen worden naar paragraaf 4.4. van de beschikkingen waarnaar in de arresten van de Raad met nrs. 311 676 en 311 677 van 22 augustus 2024 wordt verwezen waaruit blijkt dat kan verwacht worden dat verzoekers zich (opnieuw) in Tbilisi vestigen. De Raad besluit dan ook dat verzoekers zich in deze uitsluitend beperkten tot het uiten van blote beweringen en het blijven vasthouden aan hun in het kader van hun vorige (en huidige) beschermingsverzoeken aangehaalde relaas, dat – gelet op de beoordeling van deze verzoeken – geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming. Verzoekers halen aldus geenszins nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

3.3.11. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

3.3.12. Verzoekers slagen er, gelet op het geheel van wat voorafgaat, niet in om nieuwe elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het de tweede beschermingsverzoeken van verzoekers *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in artikel 48/3 (of artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève) en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.13. Waar verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet

op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.14. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komen. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregelen in.

3.3.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidige (volgende) verzoeken toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekers in het kader van hun huidige, volgende, verzoeken om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komen. De commissaris-generaal heeft de (tweede) verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.16. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.17. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.18. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS